

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Nulla regula sine exceptione

Citation: Wessel, Johan Herman: "Nulla regula sine exceptione", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 144. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid79789/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

NULLA REGULA SINE EXCEPTIONE.

Imprints for en Præmie i et Selskab.

Jeg havde netop lært at gaae,
Og var omtrent saa stor, som saa. —
Da een af vore Naboepæster
For Penge blev min Skolemester.
Jeg troer, der blev hvert Aar betalt
For Kost og Lærdom, alt i alt —
Dog hvad jeg koster har min Fader,
Jeg troer mig Læseren tillader,
Av jeg med Tausæd gaaer forbi,
Helst da det ingen Deel har i,
Hvad jeg ham vil fortælle siden.

Som før er sagt, saa var jeg lidet;
Men (Skam at tale selv derom)
Fornuft hos mig før Alder kom.
Jeg engang en Saantale hørte,
Som Præsten og Laus Kone førte,
Og strax begreb jeg den min Siæl.

I Aften traf det sig ret vel,
At jeg erindrede den samme,
At jeg ei skulde staae til Skamme
Ved disse Præmateriaer,
Som sysselsætter en og hver,
Som knytter Nave til et Øie,
Sig til Opgaven netop føie
De lykkelige gjemte Ord,
Som udaf Præstefolket foer.

Nu skrider jeg til selve Sagen. —
Nu ingen Koster! ingen Bragen!
Nu hver Tilhærer tee sig taus,
Og agtsom høre paa mit Smaas!

Hver anden Dag min Præstus Kone
Var stærkt i den umilde Tone.
Jeg tvende Dage ei paa Rad
Saae hende nogenstunde glad,
Og ei i Rad jeg tvende Dage
Saae hende opragt med sin Mags.
Aarsagen, skulde jeg fast mene,
Var den, hun sov saa godt som ene.

Hver anden Nat; thi Rygtet gæser,
At Præsten var halv hundred' Aar.

En Morgen, som vi allesammen
I Huset vented', at Madammen
Var blic (fordi det var den Tour),
Hun meer end nogen Tid var sur.
Hun hvæsked' ind i Præstens Øre
Et Sprikvort, jeg ei kunde høre --
»Natura,« svarede min Præst,
»Pauca, Madam! contenta est!
Pas Dansk, mit Culd! om du vil videt:
Naturen næier sig med Lidet.«
Hun sagde, ganske spudsik og sur:
»Gid Fanden være jer Naturik